

Arrest

nr. 197 475 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 december 1987.

Op 29 mei 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij door de Italiaanse overheid in het bezit werd gesteld van een visum voor de Schengenstaten, geldig van 13 mei 2017 tot 30 mei 2017.

Op 22 juni 2017 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 12.2 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22.7 de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'.

Op 24 augustus 2017, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : M.

voornaam : N. J. T.

geboortedatum : 13.12.1987

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Kameroen

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Kameroen en van Bayangi afkomst verklaart te zijn, werd op 19.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 29.05.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene door de Italiaanse vertegenwoordiging te Yaoundé (Kameroen) in het bezit werd gesteld van een visum voor de Schengenstaten. Dit visum werd in Italiaanse vertegenwoordiging aan betrokkene afgeleverd voor een verblijf van 7 dagen met geldigheidsduur van 13.05.2017 tot 30.05.2017. Op 02.06.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin bevestigde hij het feit dat hij in het bezit werd gesteld van een visum in Italiaanse vertegenwoordiging. Betreffende zijn concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 13.05.2017 vertrokken te zijn vanuit Douala (Kameroen) en stelde hij per vliegtuig, en met gebruik van zijn paspoort en het hierboven aangetoonde visum, naar België te zijn gereisd met een transit via Nice (FR). Betrokkene verklaarde op 14.05.2017 gearriveerd te zijn in België en hij vroeg asiel in België op 29.05.2017. Het feit dat betrokkene met gebruik van zijn paspoort en het aan hem in Italiaanse vertegenwoordiging afgeleverde visum naar België en het grondgebied van de lidstaten reisde kon echter niet verder geverifieerd worden aan de hand van het paspoort van betrokkene, het desbetreffende visum of eventuele binnenkomst – en vertrekstempels vermits betrokkene deze niet kon voorleggen op het moment van zijn gehoor in België. Betrokkene verklaarde desbetreffend dat hij zijn paspoort op 15.05.2017 verloor in België. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België asiel te vragen omwille van de bescherming die vluchtelingen in België genieten. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 maakte betrokkene geen melding van concrete bezwaren gericht op de omstandigheden van opvang of van behandeling. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Op 22.06.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013

gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) vanaf d.d. 23.08.2017 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 23.08.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Via een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 09.08.2017 worden onze diensten op basis van verscheidene elementen verzocht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen desbetreffend ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder naar verscheidene moeilijkheden die Dublin-terugkeerders naar Italië ondervinden na overdracht. Desbetreffend benadrukken we vooreerst dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd

met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013: "wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming." Deze overname impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen, en specifieke betreffende Dublinterugkeerders, op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDArapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublinverordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Indien verder worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen merken we op dat het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 in de omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn') voorziet. Artikel 3(1) van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Dit betekent dan ook dat indien betrokkene besluit om na overdracht een asielaanvraag in te dienen bij de Italiaanse autoriteiten recht zal hebben op en toegang zal hebben tot de materiële opvangvoorzieningen in het kader van zijn asielaanvraag.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor verder ook dat hij besloot in België asiel te vragen omwille van de bescherming die vluchtelingen genieten in België. In dit verband wensen we te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en daarbij ook de nodige bescherming biedt aan vluchtelingen. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren en dat een overdracht van betrokkene naar Italië een schending zou impliceren van het non-refoulement beginsel.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en hij bracht verder tot op heden in het kader van zijn asielprocedure ook geen medische attesten of andere documenten aan betreffende zijn gezondheidstoestand. We merken dan ook op dat er in het administratief dossier van betrokkene dan ook geen elementen of concrete aanwijzingen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Verder verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch

gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid merken we op dat dit arrest stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1987 geboren alleenstaande man. We merken hierbij ook nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand en dat er tot op heden in het dossier van betrokkene geen attesten of andere elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook naar het opvangsysteem in Italië en definieert desbetreffend verscheidene tekortkomingen en hij stelt dat er sprake is van onacceptabele omstandigheden die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. In dit verband worden er door de advocaat van betrokkene ook verscheidene publicaties en stukken aangebracht ter staving. Desbetreffend wensen we op te merken dat verscheidene van deze stukken niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Zo wensen we op te merken dat het EHRM in de zaak *Mohammed Hussein versus Nederland en Italië* stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het *M.S.S.* arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

In zijn schriftelijke tussenkomst stelt de advocaat van betrokkene de capaciteit van de opvangvoorzieningen tevens ook in vraag. Hieromtrent merken we op dat het AIDA-rapport inderdaad meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Echter meldt het rapport ook dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere recente bron betreffende de opvangvoorzieningen in Italië is het rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naareen opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. Verder verwijst de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst ook naar het feit dat er in Italië sprake zou zijn van overbevolking in de opvangcentra. Hieromtrent merken we op dat recente informatie erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden en het probleem van overbevolking situeert zich niet op dit niveau. Betrokkene maakt niet concreet aannemelijk dat hij niet op een redelijke tijdsperiode zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die

de grondrechten van betrokkene zouden aantasten. Zo wordt in het AIDA-rapport gesteld: *“nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre”* (p. 73). De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook naar de huidige situatie in Italië en spreekt over een massale aankomst van asielzoekers in Italië tot op heden. Hieromtrent wensen we echter te benadrukken dat de bewering dat het aantal vluchtelingen opnieuw fors is toegenomen niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen een asielaanvraag indienen in Italië en effectief moeten worden opgevangen daar. Daarnaast verwijzen we in dit verband ook naar de bijeenkomst van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op Europees niveau waarin engagementen werden uitgesproken, zowel door de lidstaten als door de Europese Commissie, om de solidariteit met Italië te versterken omwille van de toenemende instroom en werd er door de Europese Commissie tevens ook een concreet actieplan voorgesteld (*“Action plan on measures to support Italy, reduce pressure along the Central Mediterranean route and increase solidarity”*, d.d. 04.07.2017). Hierin bevestigden de Europese Commissie dat de aanhoudende stroom van migratie langs de route via de Middellandse Zee een structurele uitdaging is voor de EU alsook een dringende en serieuze kwestie, waarbij ook concrete maatregelen en voorstellen werden aangebracht door de Europese Commissie in het kader van deze aanhoudende toestroom zoals onder meer een coördinatie van de reddingsmissies in de Middellandse Zee, het blijvend inzetten op relocatie en uitgebreidere inspanningen van de lidstaten hieromtrent alsook bijkomende fondsen van de lidstaten voor het EU Trust Fund. Daarnaast werden er ook concrete voorstellen aangebracht gericht op de implementatie van het Europees migratiebeleid in Italië zoals de implementatie van de *“Minniti Law”* in Italië met als doel om tot een meer effectief Italiaans asielsysteem te komen, een toename van de capaciteit in de *“hotspots”* alsook van de algemene opvangcapaciteit en het voorzien in voldoende toegang tot gerechtelijke procedures en voorzien in een snellere behandeling van de asielaanvragen. Verder wordt door de EU ook voorzien in bijkomende financiële steun aan Italië in het kader van migratiemanagement (specifiek bijkomend bedrag van 35 miljoen euro).

Verder verwijst de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst tevens ook naar verscheidene schorsingen van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We merken op dat deze arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en jurisprudentie desbetreffend individueel behandeld werden door de verscheidene instanties en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten en uitspraken automatisch transponeerbaar zijn op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we ook dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocate van betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene.

Indien verder verwezen zou worden naar de behandeling in de zogenaamde *“hotspots”* in Italië, wensen we te verwijzen naar een rapport uitgaande van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*, 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Verder verwijst de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst ook naar moeilijkheden bij de integratie van personen die een statuut van internationale bescherming verkregen in Italië. Desbetreffend merken we op dat het nog niet vaststaat dat betrokkene zal worden erkend als vluchteling of dat hem enige beschermingsstatus zal worden toegekend in Italië. De betrokkene vertrekt dus van een hypothetische situatie en het kan niet worden verwacht dat alle mogelijke toekomstscenario’s onderzocht worden. Het gegeven dat het omwille van de economische situatie in een land niet evident is om aan elkeen in dat land een arbeidsbetrekking te garanderen die van aard is dat hiermee een bepaalde levensstandaard kan worden gerealiseerd laat daarenboven hoe dan ook niet toe te concluderen dat de autoriteiten van dat land handelingen stellen die kunnen worden omschreven als foltering of als onmenselijke of

vernederende behandelingen of straffen. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen naar verscheidene discriminerende of racistische incidenten in Italië. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollèges in Italië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Italiaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Italiaanse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Italiaanse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Italiaanse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Italiaanse grondgebied verblijven.

We benadrukken verder ook dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo maakte betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding van specifieke bezwaren betreffende Italië. Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten en die ook worden aangebracht door de advocaat van betrokkene, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3.2., tweede lid, van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, “*waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“(…)

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Krachtens artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2, §2, van de Dublin III-Verordening: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (n°29217/12, 4 november 2014), heeft het Europees Hof voor de rechten van de mensen twijfels geuit voor de opvangcapaciteit van het Italiaanse asielstelsels:

« Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination.

L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...) Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3. » (§ 104)

« [...] les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence » (§115).

In de bestreden beslissing, beslist de verwerende partij dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de Verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 – Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147.792). In deze zaken, haalden de verzoekers geen speciale behoeften of kwetsbaarheid aan.

De bestreden beslissing is in grote mate gebaseerd op het AIDA verslag geactualiseerd in december 2016 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>).

Uit dit AIDA verslag leidt de tegenpartij af dat de Italiaanse instanties na overdracht van de verzoeker zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en dat de verzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Er dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA verslag heeft gedaan. De beslissing van de verwerende partij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd in schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zo wordt in dit verslag de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië die de oorzaak is van de massale instroom van migranten aangetoond. In sommige gevallen, leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen:

« On the basis of the previous Reception Decree, asylum seekers, provided they lack financial resources to ensure an adequate standard of living for their and their family members' health and subsistence, could present a reception request when they lodged their asylum claim. (...) In other words, in order to benefit from reception conditions, when filing an asylum application at the Questura, an asylum seeker also had to fill in an ad hoc declaration of destitution. The reception request was transmitted by the Questura to the Prefecture in charge of carrying out the assessment of financial resources on the basis of the criteria laid down for this assessment in the context of the granting of tourist visas.

The LD 142/2015 clarifies that the reception measures apply from the moment applicants have manifested their willingness to make an application for international protection, and that access to the reception measures is not conditioned upon additional requirements. However, access to SPRAR centres is only granted to destitute applicants. Destitution is evaluated by the Prefecture on the basis of the annual social income (assegno sociale annuo). »(AIDA verslag, december 2016, pp. 61-62)

« According to the practice recorded in 2015 and 2016, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets. »(AIDA verslag, december 2016, p. 62)

« In practice, first accommodation centres do not all offer the same reception services. Currently, as already reported in the past years, their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psycho-social assistance. Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up. Finally, the monitoring of reception conditions by the

relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed. » (AIDA verslag, december 2016, p. 65)

« According to the previous Reception Decree, for the period needed until a place is found in one of the accommodation centres, the Prefecture had to grant the applicant a financial allowance. Nevertheless, this provision has never been applied in practice. LD 142/2015 does not provide any financial allowance for asylum applicants needing accommodation and often where there are no places available in neither SPRAR nor CAS or governmental centers, the Prefecture sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities). The law does not provide a definition of “adequate standard of living and subsistence” and does not envisage specific financial support for different categories, such as people with special needs. » (AIDA verslag, december 2016, p. 66)

Het laatst OSAR verslag van augustus 2016 bevestigt deze tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië en toont dat een terugkeer naar Italië een schending van het artikel 3 EVRM zou kunnen vormen:

« Du point de vue de l'OSAR, il existe des défaillances systémiques dans la procédure d'asile en Italie. Cet Etat ne dispose pas d'un système d'accueil cohérent, complet et durable. Les conditions d'hébergement y sont particulièrement problématiques. L'enregistrement et l'accès à une procédure d'asile ne sont pas toujours garantis. Souvent, ils résultent de mesures d'urgence à court terme. Les interfaces entre les différents acteurs fonctionnent mal : très souvent, c'est le hasard qui détermine si une personne est adressée à l'autorité compétente, respectivement prise en charge par la structure d'hébergement prévue. Ceci a pour conséquence que des personnes sans soutien peuvent se retrouver à la rue. Ce cas de figure vaut autant pour les personnes requérantes d'asile que celles déjà au bénéfice d'un statut de protection. Une grande partie des mesures de soutien qui incombent à l'Etat sont assurées par des ONG. En cela, l'Italie viole ses devoirs qui résultent des directives européennes et de ses engagements internationaux. Au vu de cette situation, l'OSAR préconise, qu'à chaque fois qu'un transfert en Italie d'une personne requérante d'asile ou d'une personne au bénéfice d'une protection est envisagé, que :

- Dans chaque cas individuel, vérifier de manière détaillée les conditions concrètes des possibilités de prise en charge en Italie.

- (...)

- En cas de risques d'absence d'hébergement ou de perspectives d'intégration, la Suisse est invitée à faire usage de la clause de souveraineté et d'examiner la demande d'asile.

Ce n'est que si une violation de l'art. 3 CEDH (interdiction de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants) peut être exclue qu'un transfert vers l'Italie peut avoir lieu sans que le principe du non-refoulement ne soit violé.

Le rapport se base sur des entretiens avec diverses autorités, des ONG et des personnes concernées, menés pendant et après un voyage de clarification par une délégation de l'OSAR au printemps 2016. » (OSAR, « Nouveau rapport sur les conditions d'accueil en Italie », 15 augustus 2016, <http://asile.ch/2016/08/16/osar-nouveau-rapport-conditions-daccueil-italie/> - stuk 4)

Dit verslag is duidelijk: door OSAR bestaat er systemische tekortkomingen in opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië.

Het AIDA verslag geactualiseerd in december 2016 benadrukt dat dit probleem alle asielzoekers betreft, maar vooral personen die in het kader van Dublin procedure teruggestuurd worden:

« With regard to the specific case of asylum seekers under the Dublin procedure, the Italian legal framework does not foresee any particular reception system.

(...)

Incoming transfers to Italy

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to those persons

transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. (...) However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.

- If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see *Withdrawal of Reception Conditions*), the Prefect could deny them new access to the reception system. »(AIDA verslag, december 2016, p. 64)

« The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland*, (...), the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants.

The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together." (...)

On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy. The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it was not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that "families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights." » (AIDA verslag, december 2016, pp. 40-41)

« Generally speaking, all governmental centres, as the former CARA, are very often overcrowded.

Accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to the SPRAR centres or other reception facilities of smaller size. In general, concerns have systematically been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information (...) » (AIDA verslag, december 2016, p. 73)

Hieromtrent heeft Uw Raad al beoordeeld :

« Il ressort au contraire du rapport AIDA que les capacités maximales des centres d'accueil en Italie sont régulièrement dépassées et que ce problème récurrent de l'insuffisance des capacités des structures d'accueil affecte l'ensemble des demandeurs d'asile, en ce compris les demandeurs d'asile transférés en Italie dans le cadre des Règlements Dublin, qu'ils fassent l'objet d'une prise en charge ou d'une reprise en charge, étant précisé que la situation des demandeurs d'asile ayant introduit une première demande d'asile en Italie est généralement encore aggravée par rapport à celle des autres demandeurs d'asile. ». (RVV, 22 oktober 2015, n°155 027).

Er dient opgemerkt te worden dat het AIDA verslag van december 2016 in wezen hetzelfde is dan die van oktober 2015 waarover Uw Raad in die zaak zich uitspreekt.

Andere verslagen, zoals « UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy », benadrukken de bijzondere moeilijkheden van Dublin-terugkeerders, van wie de registratie van asielaanvraag kan uitgesteld worden door verschillende redenen :

« Despite these positive developments, there continued to be reports indicating that the registration of asylum applications is, in some cases, scheduled several weeks after the asylum-seeker has expressed the intention to apply. This practice also affects transferees to Italy under the Dublin Regulation, who, having previously transited through Italy without registering an asylum application, had applied for international protection in other European countries. This delay may result in late access to reception conditions, as well as a lengthier timeframe before their cases are determined. Furthermore, there are continuing reports of difficulties encountered in some Provincial Police HQs (Questure), where a proof of residence (*domicilio*) is requested for the registration of an asylum application. This may cause, in some cases, further delays in accessing the asylum procedure. It is also reported that information leaflets on

the international protection procedure, are not being distributed systematically, as foreseen by law. » (UNHCR, « Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy », juli 2013, p. 6, <http://www.unhcr.org/protection/operations/500950b29/unhcr-recommendations-important-aspectsrefugee-protection-italy.html> - stuk 5).

Het OSAR verslag « *Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin* », van oktober 2013 is daarmee in overeenstemming:

« Il continue d'y avoir un temps mort notable entre le dépôt de la demande d'asile à la Questura et son enregistrement formel (verbalizzazione). Il est souvent plus long dans les grandes villes et les localités où la Questura connaît un manque de personnel. A Rome, il faudrait attendre plusieurs mois la verbalizzazione selon divers de nos interlocuteurs et interlocutrices. Du côté des autorités, on indique une durée d'attente d'un mois au maximum. A Milan, elle est de trois mois. Les personnes de retour en Italie dans le cadre de Dublin sont également touchées par ces retards. Certes, le droit italien accorde aux requérant-e-s d'asile l'accès à un hébergement dès le moment du dépôt de la demande d'asile. Dans la pratique toutefois, il n'est attribué qu'après la verbalizzazione. C'est pourquoi, les requérante-s d'asile sont livré-e-s à eux/elles-mêmes dans l'intervalle et souvent sans abri » (OSAR, « *Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin* », pp. 12-13, <https://www.osar.ch/assets/asylrecht/rechtsgrundlagen/131211-osar-rapport-italie.pdf> - stuk 6).

« Selon les ONG de Malpensa et de Fiumicino, les personnes de retour en application du Règlement Dublin dorment parfois plusieurs jours à l'aéroport (sans lits) jusqu'à ce qu'on puisse leur trouver un lieu d'hébergement. Dans sa récente publication sur l'Italie, le HCR écrit que ces personnes, après leur transfert, passent parfois plusieurs jours à l'aéroport jusqu'à ce qu'elles soient logées » (OSAR, « *Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin* », <https://www.osar.ch/assets/asylrecht/rechtsgrundlagen/131211-osar-rapport-italie.pdf>, pp.14-15 - stuk 6).

Het AIDA verslag geactualiseerd in december 2016 benadrukt ook dat asielzoekers speciale moeilijkheden hebben om informatie over de asielprocedure te verkrijgen:

« This provision, unlike Article 5 of the recast Reception Conditions Directive, does not explicitly foresee that information shall be provided orally. However, in practice the distribution of these leaflets, written in 10 languages, is actually quite rare at the police stations. Although it is not foreseen by law, the information is orally provided by police officers but not in a systematic way mainly due to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators. The gaps in providing information is of concerns to NGOs as it is considered necessary that asylum seekers receive information orally, taking into consideration their habits, cultural backgrounds and level of education which may constitute obstacles in effectively understanding the contents of the leaflets. » (AIDA verslag, december 2016, p. 85)

Bovendien, bevestigen de NGO's de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië.

Het artikel « *Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest* » van 16 januari 2016, geeft een goede samenvatting van de situatie:

"[a]s 2015 drew to a close, Doctors Without Borders, known by its French acronym MSF (Médecins sans Frontières), announced it would cease activities at migrant reception centers in Italy in the new year. The move — a protest against substandard conditions and absent government attention — is the latest signal that Europe's creaking asylum system is not improving fast enough or measurably. And yet, the stream of migrants and refugees crossing the Mediterranean flows unabated." "(...) MSF has frequently complained of overcrowding, unsanitary conditions and lack of adequate legal and medical services, they found the local government an unwilling partner. "We don't share the same vision," Sara Creta, a communications officer for MSF Italy, tells Quartz. "In general, the authorities have not expressed any will to improve reception conditions, or especially to develop a structural response." "In Nov. 2015 the group presented a report to Italy's Parliamentary Commission, highlighting cockroach infestations, overcrowding, lack of separation between men, women, and children, dirty toilets and

showers without privacy, leaks and mould in sleeping areas, and poor communication with the outside world. But even this did not lead to any significant changes.” “(...) Besides the poor conditions of the buildings, where people are often detained for weeks, Creta says one of the biggest challenges for MSF was trying to identify and help vulnerable people when they first arrive—like minors, victims of torture or rape, and single women in danger of being trafficked—so that they could be moved to special, protected reception centers.” “MSF’s report also decries the lack of legal information available to new arrivals, especially in situations where asylum decisions are being made on the spot. Creta says they have documented many cases of illegal “refusal of entry” decrees, arbitrarily classifying a new arrival as an “economic migrant,” and denying him or her the right to apply for asylum under EU and international law. In some cases, minors are labeled adults and told to leave the country. Since the shelters are effectively used as short-term detention centers, immigration lawyers usually cannot gain access to those inside.” (Quartz, « Italy’s refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest », 16 januari 2016, <http://qz.com/593739/italys-refugee-centers-are-so-awful-doctors-without-borders-pulled-out-in-protest/> - stuk 7)

In een ander recent artikel, « L’Italie a besoin d’un nouveau plan d’accueil des réfugiés » van 13 april 2016, verklaart de NGO « la Croix »:

« L’Italie doit elle-même réformer en urgence son système d’accueil totalement saturé. 111 000 personnes sont placées dans des structures gérées sous la responsabilité de l’État. Mais 70 000 d’entre elles sont logées dans des hôtels ou pensions qui n’assurent que gîte et couvert. Or tout demandeur d’asile devrait avoir accès, au moins, aux services de santé et aux cours d’italien. » (...) Ces jeunes hommes, ces femmes, parfois avec enfants, qui disparaissent dans la nature risquent, de fait, de grossir les rangs des « invisibles ». Selon le rapport de MSF Italie, 10 000 demandeurs d’asile et réfugiés de 20 à 34 ans – Nigériens, Somaliens, Ghanéens, Afghans – sont privés de toute assistance de l’État. La plupart vivent sans toilettes, sans douche, sans électricité. Certains ont trouvé refuge sous des ponts, dans des gares, dans des champs ou dans des squats. Une situation honteuse pour l’Italie. » (NGO La Croix, « L’Italie a besoin d’un nouveau plan d’accueil des réfugiés », 13 april 2016, <http://www.la-croix.com/Monde/Europe/L-Italie-a-besoin-d-un-nouveau-plan-d-accueil-des-refugies-2016-04-13-1200753192> - stuk 8)

Uit het Euro News recent persartikel « Centres d’accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie » van 8 april 2016, blijkt dat een aantal opvangcentra worden gecorrumpeerd door de maffia:

« (...) [I]a coopérative d’entreprises privées chargée de la gestion du CARA est accusée d’être liée à la mafia romaine et d’avoir obtenu de façon illicite, le contrat de 100 millions d’euros destiné au fonctionnement et aux services du centre. Des fonds de surcroît en partie détournés au détriment des demandeurs d’asile. (...) Les escroqueries révélées par le scandale Mafia Capitale ne seraient que le sommet de l’iceberg. Selon le juge Raffaele Cantone, chargé de la lutte anti-corrupcion à Rome, le phénomène gangrène toute l’Italie. “On continue de travailler sur des affaires en Campanie : par exemple, l’enquête menée à Naples à montrer que des propriétaires de centres détournaient ce qu’on appelle l’argent de poche des demandeurs d’asile, l’argent qui devait être versé chaque jour aux migrants était utilisé à des fins personnelles,” souligne le directeur de l’Autorité nationale anti-corrupcion. À Naples, nous rencontrons Clément Ekomano. Venu de Côte d’Ivoire il, y a plus d’un an, il attend toujours d’obtenir son statut de réfugié. L’été dernier, avec d’autres demandeurs d’asile, il a dénoncé les conditions dans lesquelles ils étaient hébergés. Surpeuplement, insalubrité, services inexistantes, les images tournées par les résidents de la Villa Angela ont fait scandale. Leur révolte leur valut d’être jetés à la rue. Après un mois de bataille et l’aide de l’association anti-raciste 3 Febbraio, le groupe a été relogé dans des structures d’accueil décentes. Clément Ekomano continue de se battre aux côtés des militants italiens. Son sort s’est amélioré, mais les abus continuent dans de nombreuses structures d’accueil, dit-il. “Je me suis rendu dans les centres d’autres amis: certains dorment par terre, leurs habits traînent par terre, il n’y a pas d’eau chaude pour se laver, ils sont là, ils sentent mauvais, ils n’ont rien, affirme-t-il avant d’ajouter : Ils ne peuvent pas parler parce que s’ils parlent, ils vont les mettre dehors, donc la situation n’a pas changé du tout.” (...)” (Euronews, « Centres d’accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie », 8 april 2016, <http://fr.euronews.com/2016/04/08/centres-d-accueil-des-refugies-en-italie-la-grande-escroquerie> - stuk 9)

Nog heel recent, op 15 mei 2017, heeft een politieactie plaatsgevonden in Italië, in een van de grootste opvangcentrum van Europa, omwille van verduistering van overheidsmiddelen, meer bepaald ging het om € 36.000.000 die normaal gezien voor de voedsel van de asielzoekers waren bestemd:

« C'est dans l'un des plus grands centres d'accueil pour demandeurs d'asile d'Europe, celui de l'Isola Capo Rizzuto, en Calabre, que la mafia aurait détourné des fonds publics : 36 millions d'euros selon les enquêteurs, sur un peu plus de 100 millions pour nourrir les migrants.

Ce centre de 1 200 places est géré par une association catholique, Misericordia, qui a confié à des sociétés proches de la mafia le contrôle de la nourriture. « Un jour, ils ont porté 250 repas pour 500 migrants. Et non seulement il y en avait peu, mais en plus c'était de la nourriture qu'on donne aux cochons » ont raconté les enquêteurs. La police a aussi arrêté un prêtre qui aurait reçu plus de 130 000 euros pour « assistance spirituelle » aux migrants.

Selon l'Autorité nationale anti-corruption, l'infiltration de la mafia n'est pas un cas isolé. Les sociétés du même clan ont livré aussi les repas au centre de Lampedusa, en Sicile.

Des centres d'accueil de migrants qui se sont multipliés dans le pays : ils comptent, aujourd'hui, 175 000 places, contre 22 000 en 2013. Mais les contrôles de l'Etat sont peu fréquents sur place. Et ce, alors que le budget pour l'accueil des migrants représente 3 milliards d'euros pour l'année 2017. »

(RFI, « Italie: la mafia a détourné des aides aux migrants », 15 mei 2017, <http://www.rfi.fr/europe/20170515-italie-coup-filet-contre-mafia-calabraise> - stuk 10)

De verwerende partij verwijst slechts naar verslagen die “de beste kant” van het Italiaanse asielstelsels laten zien en houdt geen rekening met de verschillende alarmbellen getrokken door NGO's.

Ten einde, en dit is een essentieel element, heeft Italië heel recent bedreigd om zijn havens te sluiten gezien het feit dat ze asielzoekers niet meer kan ontvangen. Inderdaad, sinds de overeenkomsten tussen de Europese Unie en Turkije, is Italië uitgegroeid tot het Europese land dat de meeste asielzoekers ontvangt, voor Griekenland. De opvangcentra worden verzadigd. De situatie wordt ondraaglijk. De Italiaanse autoriteiten hebben expliciet de Europese regeringsleiders en staatshoofden hulp gevraagd.

« Selon des médias italiens, le représentant permanent de la République italienne auprès de l'Union européenne, Maurizio Massari, a rencontré à Bruxelles le commissaire chargé de l'immigration, Dimitri Avramopoulos. Il lui a remis une lettre dans laquelle l'Italie explique qu'après les arrivées massives de migrants sur ses côtes au cours des derniers jours, « la situation a atteint la limite du supportable ».

(...)

« Si on continue avec ces chiffres, la situation va être ingérable, même pour un pays grand et ouvert comme le nôtre », a déclaré le président de la République italien, Sergio Mattarella, à Ottawa, cité par des médias italiens. « La situation à laquelle nous sommes exposés est grave, et l'Europe ne peut pas lui tourner le dos », a encore dit une source gouvernementale italienne à l'agence de presse Reuters, qui ajoute que « l'Italie a atteint un point de saturation ».

(...)

Le premier ministre italien, Paolo Gentiloni, a appelé de son côté jeudi les autres pays de l'UE à apporter une « contribution concrète » pour aider Rome, à l'issue d'une rencontre avec d'autres responsables européens à Berlin. » (Le Monde, « Migrants : face aux menaces italiennes, la Commission européenne tente de calmer le jeu », 29.06.2017, http://www.lemonde.fr/europe/article/2017/06/28/face-a-l-afflux-de-migrants-l-italie-menace-de-bloquer-l-entree-de-ses-ports_5152704_3214.html - stuk 11)

« Volgens Italiaanse media zoekt de Italiaanse regering toestemming van de Europese Unie om de asielprocedures drastisch aan te passen. Daarvoor zou de Italiaanse ambassadeur bij de Europese Unie aan commissaris voor de Migratie Dimitris Avramopoulos een brief hebben overhandigd.

Een van de ideeën die worden besproken, is schepen onder buitenlandse vlag die migranten hebben gered niet meer te laten aanmeren in Italiaanse havens, vooral op Sicilië en in Calabrië.

Volgens Italië is de situatie ondraaglijk geworden. 'Dit kan zo niet verder meer', zei een bron kortbij de regering tegenover het Franse persbureau AFP. Italië is zijn internationale verplichtingen meer dan nagekomen, luidt het ook.

Premier Paolo Gentiloni beschuldigt de andere Europese landen ervan dat ze weggijken.

Italië is de belangrijkste aankomstplaats van voornamelijk Afrikaanse vluchtelingen. De mensen die gered worden voor de kust van Libië worden naar Italië gebracht, ook door liefdadigheidsorganisaties. Die varen vaak onder een buitenlandse vlag. Het is onduidelijk zulke schepen blokkeren legaal is.

De Europese regeringsleiders en staatshoofden zijn vorige week overeengekomen dat Italië en Griekenland meer hulp moeten te krijgen voor de opvang van vluchtelingen. » (De Standaard, « Italië dreigt met sluiting havens voor boten met migranten », 28.07.2017, http://www.standaard.be/cnt/dmf20170628_02946581 - stuk 12)

Deze feiten bevestigen dat verzoeker geen individuele garantie heeft dat zijn asielaanvraag in Italië zal worden behandelen en dat hij bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen.

Hierover, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt (bestreden beslissing, p. 5), heeft de Europese Commissie niet voldoende geantwoord op de hogere voorziening van de Italiaanse autoriteiten.

De grenslanden van Italië sluiten trouwens hun grenzen. Sommigen gaan zo ver als gewapende troepen aan de grens te zetten om de komst van migranten te voorkomen. De nietgrenslanden proberen Italië te verzekeren, maar hebben geen concreet maatregelen ingevoerd om asielzoekers tussen de verschillende Europese landen te verspreiden.

« Abandon

Dans le même temps, les voisins de l'Italie contrôlent de plus en plus leurs frontières. «[Les points de passage de] Ventimille, du col du Brenner et de Chiasso ont été bouclés», a ainsi pointé Loris De Filippi, président de MSF-Italie. Lundi, le ministre autrichien de la Défense, Hans Peter Doskozil, a même annoncé que Vienne comptait «très bientôt» déployer l'armée pour un meilleur contrôle des frontières avec l'Italie si l'afflux de migrants devait ne pas ralentir. Rome a immédiatement convoqué l'ambassadeur autrichien.

A l'approche des législatives d'octobre, l'annonce de Vienne apparaît avant tout comme de la gesticulation politique. Mais elle renforce le sentiment d'abandon de Rome alors que le projet de «relocalisation» des demandeurs d'asile adopté en 2015 par le Conseil européen, qui visait à répartir les migrants dans les Etats membres, est quasiment au point mort. La semaine dernière, Angela Merkel et Emmanuel Macron se sont dits prêts à mieux soutenir l'Italie. A la suite d'un mini-sommet tripartite sur la question, dimanche à Paris, les journaux italiens voulaient croire qu'un «pacte» migratoire était en vue. Mais le lendemain, Paris a douché les attentes transalpines en refusant, comme Madrid, d'accueillir des bateaux de migrants dans ses ports.»

(Libération, « Réfugiés : le SOS de l'Italie à l'Europe », 5 juli 2017, http://www.liberation.fr/planete/2017/07/05/refugies-le-sos-de-l-italie-a-l-europe_1581850 - stuk 13)

Aangezien de Italiaanse autoriteiten geen hulp uit Europa krijgen, besloten zij een vloot aan de oost van Libië in te zetten om de Libische autoriteiten te helpen met het onderscheppen en terugbrengen naar Libië van migranten. De Libische autoriteiten zijn echter bekend om hun praktijken in strijd met de mensenrechten.

« Réagissant aux informations signalant que le Parlement italien a voté en faveur du déploiement d'une flotte militaire au large de la Libye pour aider les garde-côtes libyens à intercepter et renvoyer en Libye des réfugiés et des migrants, la directrice adjointe du programme Europe d'Amnesty International, Gauri van Gulik, a déclaré :

« Les autorités italiennes ont montré aujourd'hui qu'elles considèrent qu'il est plus important de tenir les réfugiés et les migrants à distance de leurs côtes que de protéger leur vie et leur bien-être.

Le fait de faciliter l'interception et le renvoi en Libye des réfugiés et des migrants conduit à leur détention arbitraire dans des centres où ils risquent très fortement d'être torturés, violés et même tués, et le vote du Parlement pourrait rendre l'Italie complice de ces atrocités. »

« L'Italie, de même que les autres États membres de l'UE, devrait concentrer ses efforts sur l'accroissement des opérations de recherche et de sauvetage. Au lieu de cela, le pays a choisi d'esquiver ses responsabilités et de mettre en danger les personnes qu'il dit vouloir sauver, notamment en apportant un soutien militaire aux garde-côtes libyens, qui se conduisent de façon irresponsable et commettent des abus lors des interceptions de migrants (leurs agissements ont été dénoncés à de nombreuses reprises, notamment par Amnesty International, voir <https://www.amnesty.org/fr/documents/eur03/6655/2017/fr/>). L'Italie a également bridé, avec le soutien de l'UE, la capacité des ONG à secourir des personnes en mer, ce qui montre à quel point sa politique en la matière est malavisée.

« Ce n'est pas ainsi qu'il faut réagir face à la crise humanitaire en Méditerranée centrale, car cela ne fait qu'accroître les souffrances. Toute coopération avec les autorités libyennes doit viser de façon prioritaire à surveiller les violations des droits humains commises et assurer la reddition de comptes pour ces agissements. Elle doit aussi être subordonnée à des engagements vérifiables pris par les autorités libyennes pour améliorer les conditions de vie des réfugiés et des migrants en Libye. » »

(Amnesty International, « L'Italie est prête à envoyer des réfugiés et des migrants subir d'atroces abus dans des centres de détention libyens », 2 augustus 2017, <https://www.amnesty.org/fr/latest/news/2017/08/italy-ready-to-consign-refugees-and-migrants-to-horrific-abuse-in-libyan-detentioncentres/> - stuk 14)

De Europese Commissie is niet van bedoeling om een plan op te stellen voor de verdeling van asielzoekers. Integendeel, geeft ze de voorkeur aan 46.000.000 euro aan Libië te geven om de middelen van zijn autoriteiten te versterken en te voorkomen dat migranten de zee oversteken.

« L'insuffisant plan de la Commission

Face à cette situation, comment l'Union européenne réagit-elle ? "On ne peut pas prendre toute la misère du monde, mais chacun doit prendre sa part. C'est bien de cela qu'il s'agit" : cette louable affirmation a été déclamée par Emmanuel Macron, la semaine dernière à Berlin. Dans les faits, l'Union européenne n'est prête à aider l'Italie qu'à la marge. Et certainement pas en ouvrant ses ports pour désengorger les centres d'accueil de migrants, comme l'a demandé le ministre italien de l'Intérieur Marco Minniti le 2 juillet.

"Les gouvernements de l'UE préfèrent privilégier le démantèlement des réseaux de passeurs et empêcher les départs de bateaux depuis la Libye", résume Amnesty international. La proposition de la Commission européenne qui est débattue le 6 juillet abonde en ce sens : une enveloppe (quarante-six millions d'euros) destinée à la Libye pour "renforcer les capacités des autorités libyennes" et une autre (trente-cinq millions) pour soutenir l'Italie.

D'ailleurs, vu d'Italie, le sommet de Tallinn apparaît bien dérisoire. Le 4 juillet, la Stampa titre "Macron déçoit l'Italie" et enchaîne : "la France n'ouvrira pas ses ports, et l'Espagne est sur la même ligne". La Repubblica parle d'un "demi-accord" et La Verità résume : "L'Europe nous claque les ports au nez". Le quotidien Il Giornale conclut : "Nous sommes seuls".

L'UE a abandonné l'Italie

Effectivement, l'Italie apparaît bien seule face à cette vague migratoire, malgré les mots d'Emmanuel Macron. Pour le président français, il est du devoir de l'Europe d'accueillir "les réfugiés politiques qui courent un risque réel, car ce sont là nos valeurs, sans les confondre avec des migrants économiques et abandonner l'indispensable maintien de nos frontières".

Cette position est partagée par la majorité des Etats membres : l'UE est disposé à prêter main forte à l'Italie pour prendre en charge les "réfugiés politiques" -comme les Syriens, les Irakiens ou les Erythréens-, mais ne veut rien entendre des "migrants économiques". Pourtant, les nationalités qui parviennent à fouler le sol italien ne sont pas éligibles au statut de réfugiés politiques : Guinéens, Nigériens et Ivoiriens sont en tête. Les migrants syriens ne représentent que 8% -4161 personnes-sur les 101 000 migrants accueillis par l'Italie. Une aiguille dans une botte de foin. »

(Arte Info, « Migrants : comment l'UE abandonne l'Italie », 6 juli 2017, <http://info.arte.tv/fr/migrants-comment-lue-abandonne-litalie> - stuk 15)

Libië staat echter bekend om zijn ernstige mensenrechtenschendingen! Een dergelijk beleid is in strijd met de grondrechten. De verweerder kan deze situatie niet negeren en beweren dat Italië in staat is om de opvang van asielzoekers te garanderen.

In deze omstandigheden, is het terugsturen van asielzoekers in het kader van de Dublin-procedure naar Italië, die al volledig verzadigd/ondergedompeld is, inconsistent.

Voor het overige, de verwerende partij die merkt op dat « verscheidene van de stukken (aangebracht door de advocaat van verzoeker via zijn e-mail van 17.07.2017) niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd » (bestreden beslissing, p. 4), maakt opnieuw een onjuiste beoordeling. Inderdaad, moet worden geconstateerd dat de meeste van deze bronnen - die recente zijn - komen uit erkende organisaties (UNHCR verslag van december 2016, AZG (Artsen zonder Grenzen) verslag van december 2016, European Union Agency for Fundamental Rights verslag van januari 2017, Europees Economisch en Sociaal Comité verslag van januari 2016, Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) verslag van augustus 2016, ASGI (Associazione Studi Giuridici sull'Immigrazione) verslag van maart 2015,...) of uit erkende informaties websites (Courrier international, La Libre,...). De verzoeker verbaast zich over deze appreciatie gezien het feit dat de verwerende partij alleen maar op 2 rapporten (AIDA verslag van december 2016 en SFH-rapport van augustus 2016) - van welke ze een gedeeltelijke lezing doet - zich baseert om te concluderen dat in Italië geen systemische tekortkomingen bestaan in opvangvoorzieningen.

De verzoeker, in tegendeel, baseert zich op veel, recente en erkende bronnen. In deze omstandigheden kon de verwerende partij niet zeggen dat « verscheidene van (deze) stukken niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd »!

Bovendien moet worden geconstateerd dat de arresten van het EHRM - op welke de verwerende partij zich baseert (bestreden beslissing, p. 4) en die stellen dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland waar ernstige tekortkomingen in asiel en opvangsysteem

werden vastgesteld - niet meer van toepassing kunnen zijn. Inderdaad, deze arresten dateren van april 2013 (Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië), november 2014 (Tarakhel v. Zwitserland) en januari 2015 (A.M.E. v. Nederland). De situatie in Italië momenteel kan niet worden vergeleken met die van 2013-2015. Inderdaad, sinds de overeenkomsten tussen de Europese Unie en Turkije, is Italië uitgegroeid tot het Europese land dat de meeste asielzoekers ontvangt, voor Griekenland. Zoals de Italiaanse autoriteiten expliciet hebben gezegd, wordt de situatie ondraaglijk. De opvangcentra worden verzadigd. Deze arresten zijn niet meer pertinent. Er is geen zekerheid dat als het EHRM nu een nieuwe beslissing moest nemen betreffende de situatie in Italië, deze beslissing dezelfde zou zijn als in 2013-2015. Integendeel:

« Plus de 181'000 migrants et réfugiés sont arrivés cette année par bateau en Italie. Cela représente une hausse de 18% par rapport à 2015, montrent les statistiques publiées vendredi par le ministère italien de l'Intérieur.

Sur les trois dernières années, le nombre de migrants et réfugiés arrivés dans la péninsule dépasse le demi-million.

Près de 8000 d'entre eux sont arrivés en Italie au cours du mois de décembre - en excluant les journées de vendredi et samedi - alors que les conditions en mer sont très difficiles. En octobre, 27'400 arrivées ont été comptabilisées, un chiffre record pour un mois.

Principale destination des migrants

Le plus grand nombre des migrants - un cinquième du total - est venu cette année du Nigeria. Les autres principaux pays de provenance sont l'Erythrée, la Guinée, la Côte d'Ivoire et la Gambie.

Après l'accord de mars 2015 entre la Turquie et l'Union européenne qui a asséché le flux d'immigrés vers la Grèce, l'Italie est redevenue la principale destination pour les migrants et réfugiés.

Les trafiquants, pour la plupart basés en Libye, entassent hommes, femmes et enfants sur des embarcations fragiles vers les îles du sud de la Sicile. » (RTS Info, « L'Italie a accueilli 181'000 migrants et réfugiés en 2016, un record », 3 januari 2017, <https://www.rts.ch/info/monde/8275582-l-italie-a-accueilli-181-000-migrants-et-refugies-en-2016-un-record.html> - stuk 16)

« “La pression est énorme”, répète le ministre italien de l'Intérieur, Marco Minniti, pour décrire la situation migratoire sur les côtes siciliennes : environ 85 000 personnes ont débarqué depuis le début de l'année dans les ports du sud de la péninsule, soit une hausse de 18 % par rapport à la même période l'an passé. (...)

La situation n'a pourtant rien de comparable avec celle de 2015, qui avait vu l'arrivée en Europe de plus d'un million de personnes, pour la plupart venues de Syrie et passant par la route balkanique.

Mais cette dernière a pratiquement été fermée et c'est désormais en Méditerranée, à partir de la Libye, que s'effectuent la plupart des traversées. En 2016, l'Italie a ainsi accueilli 181 000 migrants. » (Libération, « Réfugiés : le SOS de l'Italie à l'Europe », 5 juli 2017, http://www.liberation.fr/planete/2017/07/05/refugies-le-sos-de-l-italie-a-l-europe_1581850 - stuk 13)

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de verzoeker de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen: « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et

entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Om alle bovengenoemde redenen, is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd in schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De verwerende partij heeft geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië uitgevoerd.

In casu, gezien de systemisch tekortkomingen in het opvang systeem, bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen bij terugkeer naar Italië (schending artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten).

Aangezien de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt om geen toepassing van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening te maken, werden de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht geschonden, de bijlage 26quater werd niet afdoende gemotiveerd.”

2.1.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 12.2, 22.1 en 22.7 van de Dublin-III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië om de asielaanvraag van de verzoekende partij te onderzoeken en de garanties inzake de asielprocedure en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers aldaar. Er wordt concreet nagegaan of de overdracht aan Italië voor de verzoekende partij een reëel risico vormt om te worden blootgesteld aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De gemachtigde van de staatssecretaris baseert zich hiertoe onder meer, doch niet uitsluitend op hetzelfde ‘Asylum Information Database Country Report: Italy, up-to-date tot 31 december 2016’ (hierna: het AIDA-rapport) waarop ook de verzoekende partij haar grieven steunt. Voorts maakt de gemachtigde van de staatssecretaris onder meer ook gebruik van het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH, met name “Schweizerische Flüchtlingshilfe” – *Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*”, Bern, augustus 2016. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd

door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In casu meent de verzoekende partij dat er tekortkomingen zijn in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië. Ze meent dat de verwerende partij slechts een gedeeltelijke lezing van het AIDA-rapport 2016 gedaan heeft. Uit het OSAR-verslag van augustus 2016 leidt de verzoekende partij af dat er systematische tekortkomingen zijn in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië.

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse de opvangvoorzieningen voor asielzoekers en de asielprocedure, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder naar verscheidene moeilijkheden die Dublin-terugkeerders naar Italië ondervinden na overdracht. Desbetreffend benadrukken we vooreerst dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013: “wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.” Deze overname impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen, en specifieke betreffende Dublinterugkeerders, op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDArapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublinverordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before

moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 40).”

En:

“Een andere recente bron betreffende de opvangvoorzieningen in Italië is het rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (‘Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

De verzoekende partij meent dat de toegang tot de procedure niet gewaarborgd is. De verzoekende partij verwijst naar passages die vermelden dat in bepaalde steden, een asielzoeker verschillende maanden moet wachten tot zijn asielaanvraag formeel geregistreerd wordt (*verbalizzazione*). In dit verband wordt opgemerkt dat de verzoekende partij de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steunen op het rapport van de *Schweizerische Flüchtlingshilfe*: *“Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien”,* Bern, augustus 2016 (hierna: het SFH-rapport) van augustus 2016, niet weerlegt, met name dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan NGO’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. Tevens benadrukt de verwerende partij dat zij het niet eens is met de conclusie van dit rapport dat Italië zijn verplichtingen niet nakomt, omdat de tekortkomingen niet in die mate en op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat het voor asielzoekers moeilijk is om informatie over de asielprocedure te krijgen en stelt dat de politiekantoren niet over voldoende informatiebrochures beschikken, verwijzend naar pagina 85 van het AIDA-rapport 2016, gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat in de volgende alinea gesteld wordt dat: *“Upon arrival in the reception centres, asylum seekers are informed on the benefits and level of material reception conditions. Depending of the type of centre and the rules adopted by the managers of the accommodation centres, asylum seekers may benefit from proper information of the asylum procedure, access to the labour market or any other information on their integration rights and opportunities. Generally speaking, leaflets are distributed in the accommodation centres and asylum seekers are informed orally through the assistance of interpreters.”* Uit het AIDA-rapport blijkt dat, afhankelijk van de organisatie van het opvangcentrum, de informatie over de asielprocedure al dan niet uitgebreid is, maar nergens wordt aangegeven dat de informatie zodanig beperkt is dat het op een systeemfout wijst.

De verzoekende partij toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan dat zij geen toegang zou krijgen tot de asielprocedure.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steunen op hetzelfde rapport, niet weerlegt, met name dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Verder wensen we ook te verwijzen naar het door de advocaat van betrokkene aangehaalde arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië waarin gesteld wordt dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde hierin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”*

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, *A.S. v. Zwitserland*, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, *A.M. v. Zwitserland*; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, *A.T.H. v. Nederland*). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het geactualiseerde AIDA-rapport van februari 2017, *up-to-date* tot december 2016, met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *“Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap”* van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*) van 2016;
- het rapport van de Raad van Europa (*“Report of the fact-finding mission to Italy”*) van 2 maart 2017.

In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar het concrete actieplan van de Europese Commissie voorgesteld op 4 juli 2017, wat niet door de verzoekende partij wordt weerlegd, en naar de bijkomende financiële steun aan Italië die door de EU wordt voorzien. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *“Daarnaast verwijzen we in dit verband ook naar de bijeenkomst van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op Europees niveau waarin engagementen werden uitgesproken, zowel door de*

lidstaten als door de Europese Commissie, om de solidariteit met Italië te versterken omwille van de toenemende instroom en werd er door de Europese Commissie tevens ook een concreet actieplan voorgesteld ("Action plan on measures to support Italy, reduce pressure along the Central Mediterranean route and increase solidarity", d.d. 04.07.2017). Hierin bevestigden de Europese Commissie dat de aanhoudende stroom van migratie langs de route via de Middellandse Zee een structurele uitdaging is voor de EU alsook een dringende en serieuze kwestie, waarbij ook concrete maatregelen en voorstellen werden aangebracht door de Europese Commissie in het kader van deze aanhoudende toestroom zoals onder meer een coördinatie van de reddingsmissies in de Middellandse Zee, het blijvend inzetten op relocatie en uitgebreidere inspanningen van de lidstaten hieromtrent alsook bijkomende fondsen van de lidstaten voor het EU Trust Fund. Daarnaast werden er ook concrete voorstellen aangebracht gericht op de implementatie van het Europees migratiebeleid in Italië zoals de implementatie van de "Minniti Law" in Italië met als doel om tot een meer effectief Italiaans asielsysteem te komen, een toename van de capaciteit in de "hotspots" alsook van de algemene opvangcapaciteit en het voorzien in voldoende toegang tot gerechtelijke procedures en voorzien in een snellere behandeling van de asielaanvragen. Verder wordt door de EU ook voorzien in bijkomende financiële steun aan Italië in het kader van migratiemanagement (specifiek bijkomend bedrag van 35 miljoen euro)."

Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat het geactualiseerde AIDA-rapport inderdaad meldt: *"de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60)."*

Er wordt erop gewezen dat de verzoekende partij volgens haar eigen verklaringen nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en daar bijgevolg nog geen opvang als asielzoeker heeft genoten. Deze elementen van de bestreden beslissing worden niet betwist door de verzoekende partij. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen toegang zal hebben tot de asielinstanties en de opvangstructuren in Italië. Evenmin blijkt dit uit de (kranten)artikelen die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt.

Vervolgens wordt ingegaan op de verschillende vormen van opvang en tevens specifiek deze voor Dublin-terugkeerders: *"Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië."*

Er wordt op gewezen dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders worden opgevangen in het reguliere opvang-netwerk (AIDA-rapport, p. 64), waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (de zgn. collectieve centra, zoals CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra voorzien in een eerste grootschalige opvang waaruit asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk (p. 59).

In het AIDA-rapport wordt vermeld dat het gebeurt dat Dublin-terugkeerders, die niet eerder asiel hebben aangevraagd, geen opvang krijgen en alternatieve vormen van opvang moeten zoeken. Daar staat tegenover dat uit p. 60 van het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk, te vergroten. De verwerende partij

verwijst ook naar het SHF-rapport waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”*, pagina 15).

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ook Dublin-terugkeerders problemen ondervinden om opvang te vinden, en dat verschillende centra overbevolkt zijn. De verzoekende partij verwijst in dit verband onder meer naar het AIDA-rapport 2016. In dit verband wijst de Raad erop dat uit hetzelfde AIDA-rapport eveneens blijkt dat wanneer er onvoldoende plaatsen zijn in de eerste lijnsopvang en in tweede lijnsopvang Italië voorziet in noodopvang, zolang het nodig is (p.71). Uit het AIDA-rapport blijkt dus dat asielzoekers doorstromen van de noodopvang, naar de eerstelijnsvoorzieningen en naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijktens de stukken van het administratief dossier lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Ook brengt de verzoekende partij hiervan geen bewijzen bij. Daarenboven kunnen, in de informatie die de verzoekende partij ter zake naar voor brengt, geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van de verzoekende partij zouden aantasten. Er wordt op gewezen dat in het AIDA-rapport ook wordt gesteld: *“Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre.”* (p. 73). Uit het AIDA-rapport blijkt niet dat de overbevolking op zich van bepaalde opvangcentra tot mensonwaardige situaties leidt. Waar de verwerende partij stelt dat Artsen Zonder Grenzen zich terugtrekt uit bepaalde Italiaanse opvangcentra omwille van de onaanvaardbare opvangomstandigheden en hiervan een artikel toevoegt, wijst de Raad erop dat dit artikel specifiek betrekking heeft op het opvangcentrum ‘Pozzallo’ in de provincie Raguse. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze situatie wordt uitgebreid naar andere opvangcentra. In dit verband moet in herinnering worden gebracht dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220) en de verzoekende partij toont niet aan dat dit de situatie is in de verschillende opvangcentra in Italië.

Vervolgens wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

Ten eerste vestigt de verwerende partij de aandacht ook op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - *“Associazione nazionale Comuni Italiani”*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, gebaseerd op recente informatie van 19 oktober 2016 (*“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”* <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-troughsprar-expansion>).

Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen levert, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Voorts gaat de bestreden beslissing specifiek in op de situatie van Dublin-terugkeerders naar Italië. Uit de bestreden beslissing blijkt waarom de verwerende partij niet akkoord gaat met de conclusie van de auteurs van het SFH-rapport, dat Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen wat de opvang voor de verzoekers van internationale bescherming betreft. De verwerende partij verduidelijkt immers dat de vermelde tekortkomingen niet in die mate en niet op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt: *“Een andere recente bron betreffende de opvangvoorzieningen in Italië is het rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”*,

Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die worden overgedragen via Rome en Milaan, verwijst de bestreden beslissing specifiek naar het SHF-rapport van augustus 2016 dat er zowel in Rome als Milaan NGO's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn.

Wat betreft de aankomsten van Dublin-terugkeerders te Rome, leest de Raad in het rapport van augustus 2016 dat de NGO, die actief is op de luchthaven van Rome, op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig ontmoet en worden zij begeleid tot het bureau van de *Questura* op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielpprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de *Questura* van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij een asielaanvraag ingediend heeft in Italië. Het rapport meldt dat Dublin-terugkeerders soms de nacht moeten doorbrengen op de luchthaven, maar dat twee nachten uiterst zeldzaam zijn. Het bureau van de grenspolitie is open tot 14 uur van maandag tot vrijdag. Zij die buiten de kantooruren komen, moeten dus wachten tot het bureau open gaat (p. 25 en p. 26). Voorts blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij uitdrukkelijk aangeeft dat: "Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

Dublin-terugkeerders, voor wie de *Questura* van Rome bevoegd is of wordt, worden meestal in een CAS opgevangen. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen (p. 31). Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders, die nog geen asielaanvraag

hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoekende partij, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien, hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Verder haalt de verwerende partij ook de volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "(...) wenssen we te verwijzen naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013." De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat er geen onderscheid mag gemaakt worden tussen de situatie van personen die Italië via de hotspots binnenkomen en de Dublin-terugkeerders.

De advocaat van de verzoekende partij stelt dat de registratie van de asielaanvraag van Dublin-terugkeerders kan uitgesteld worden en verwijst hiervoor een verslag van het UNHCR van juli 2013. Vooreerst toont de verzoekende partij niet aan dat dit nog actueel is. Voorts wijst de Raad erop dat op bladzijde 63 van het AIDA-rapport 2016 geschreven wordt dat: "Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questura, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura. In this regard, it must be also pointed out that since 2014, thanks to the enlargement of the SPRAR system and the establishment of the Temporary Reception Centres (CAS), the situation described above concerns those asylum seekers who enter Italian territory and who file their asylum application in loco to police headquarters." Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit het OSAR-rapport, blijkt dat de verzoekende partij na haar overdracht bij de grenspolitie of de Questura een asielaanvraag kan indienen. Het asiel- en opvangsysteem zijn voorzien voor de personen die een asielaanvraag indienen. Bij aankomst in Italië zal de verzoekende partij een formulier invullen (*foglio notizie*) en de reden aankruisen voor haar komst naar Italië : a) om werk te zoeken, b) gezinshereniging, c) om aan de armoede te ontkomen, d) om asiel aan te vragen, e) omwille van andere redenen (p.18 OSAR-rapport). Op dit formulier dient de verzoekende partij aan te kruisen dat zij naar Italië is gekomen om een asielaanvraag in te dienen, alzo zal haar aanvraag geregistreerd worden en zal zij in het bezit gesteld worden van een attest dat zij een asielaanvraag ingediend heeft (*attestazione*). Vervolgens zal de officieel asielaanvraag geregistreerd worden op basis van het C/3 formulier (*verbalizzazione*). Wanneer de verzoekende partij bij aankomst in Italië aangegeven heeft dat zij asiel aanvraagt, zal zij een uitnodiging krijgen om bij de bevoegde Questura haar asielaanvraag officieel te registeren (*verbalizzazione*) (OSAR-rapport p. 22). Hierna krijgt de verzoekende partij een tijdelijk verblijfsrecht (*ricevuta*) wat haar toelaat om een '*permesso di soggiorno per richiesta di asilo*' aan te vragen.

De citaten waarnaar de verzoekende partij verwijst, fragmentarisch als ze zijn, brengen weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen.

In de mate dat de verzoekende partij verder nog verwijst naar de rudimentaire omstandigheden binnen de opvangcentra of het verduisteren van overheidsgeld, moet in herinnering worden gebracht dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst dienen te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De verwerende partij heeft geoordeeld, alle rapporten samengelezen, dat er "geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3

van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest". Het weze herhaald dat de verwerende partij niet heeft ontkend dat er mogelijks problemen zijn wat betreft bepaalde aspecten in het opvangsysteem maar dit duidt er nog niet op dat de genuanceerde benadering in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn.

Ter zake kan worden gewezen op de zaak *A.M.E v. Nederland* van 13 januari 2015 van het EHRM, waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, § 35)*. Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (*EHRM, A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36*). De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar *in casu* anders over zouden kunnen doen oordelen.

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015, wordt erop gewezen dat:

"21. In the Court's view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant's complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention. [Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 van het EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35, §§ 3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr. 37466/13 van 3 november 2015).

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise." [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (*A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015*).

Dit standpunt werd ook eind 2016 aangehouden (*EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33: "33. The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115)." en § 36: "As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the abovementioned cases." en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27"*).

Waar de verzoekende partij aldus verwijst naar bronnen die een situatie schetsen aangaande een periode begin 2016 of zelfs daarvoor, kan zij in het licht van voorgaande rechtspraak van het Hof niet overtuigen om aannemelijk te maken dat de verwerende partij *in casu* op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de overdracht van verzoekende partij geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Hetzelfde geldt voor de rechtspraak van de Raad die dateert van 2015 waarnaar de verzoekende partij verwijst, dit nog daargelaten de vaststelling dat deze rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kent en de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feiten, die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak, zonder meer transponeerbaar zijn op haar geval.

In de mate dat de verzoekende partij thans voorhoudt dat de grenslanden van Italië hun grenzen sluiten, hierbij verwijst naar een artikel in de krant *Libération* van 5 juli 2017 en dat de Italiaanse autoriteiten de Libische autoriteiten helpen met een militaire vloot, verwijzend naar een standpunt van Amnesty International, van 2 augustus 2017, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantooit dat het sluiten van de grenzen van eventuele buurlanden niet gekend was ten tijde van de uitspraken van de hierboven beschreven recente rechtspraak van het EHRM. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat het sluiten van de grenzen van de buurlanden enige invloed heeft op haar situatie, met name deze van een Dublin-terugkeerder overgedragen door de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse autoriteiten. Wat de verwijzing naar het standpunt van Amnesty International over de Italiaanse militaire vloot aan de Libische grenzen betreft, is dit niet van toepassing op de verzoekende partij of toont zij dit met haar citaat niet aan, nu het vermijden van de toegang via de Libische grens naar Europa tot doel heeft en de verzoekende partij zich in Europa, *in casu* België, bevindt en niet via Libië Europa dient binnen te komen. Evenmin doet de wijze waarop de Europese Commissie haar gelden verdeelt en desgevallend geldelijke steun biedt aan Libië enige afbreuk aan de situatie van de verzoekende partij, die zich in België bevindt en door de bestreden beslissing aan Italië desgevallend wordt uitgewezen. Uit de bronnen waarop de verzoekende partij zich steunt, blijkt geenszins dat de verzoekende partij een risico loopt te worden uitgewezen naar Libië. Daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij geen rekening kon houden met artikelen en bronnen die pas na de bestreden beslissing zijn verschenen zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te houden in de bestreden beslissing. Zoals eerder gesteld hecht de Raad groot belang aan het arrest van 4 oktober 2016 van het EHRM en toont de verzoekende partij met haar argumenten en verwijzingen niet aan dat de situatie in Italië derwijze is veranderd dat een ander standpunt zich opdringt (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 33: “33. *The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).*” en § 36: “As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (*A.S. v. Switzerland*, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; *A.M. v. Switzerland (dec)*, no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the abovementioned cases.” en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*, § 27”).

Tevergeefs houdt de verzoekende partij voor dat de rechtspraak van het EHRM door de vermindering van de asielzoekers die in Italië zijn, thans tot de vaststelling zou leiden dat een Dublin-terugkeerder een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Het gegeven dat er zich veel asielzoekers in Italië bevinden en dat Italië een grote toestroom kent, met een record voor 2016 volgens de verwijzingen van de verzoekende partij naar ‘RTS Info’ van 3 januari 2017 en *Libération* van 5 juli 2017, wordt niet ontkend in de bestreden beslissing en het EHRM heeft in haar recente uitspraken (zie *supra*) met dit gegeven rekening gehouden.

Het is inderdaad zo dat de grote toestroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang. Dat uit de bronnen die de verwerende partij hanteert, blijkt dat Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvende maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. Op zich toont het ook niet aan dat de Dublin-overdrachten naar Italië heden gestopt dienen te worden wegens onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, of omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang.

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van de verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Ook omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, zoals die blijkt uit haar zogeheten Dublin-interview van 2 juni 2017, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen, niet kan worden afgeleid dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben. Ter gelegenheid van dit interview heeft de verzoekende partij geen enkel element aangebracht dat zou kunnen wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een transfer naar Italië. De verzoekende partij verklaarde naar aanleiding van de vraag: “*Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?*” het volgende: “*neen.*” Uit het interview kan uit niets worden afgeleid dat de verzoekende partij blijf zou geven van een bijzonder kwetsbaar profiel waardoor er in haren hoofde bijkomende garanties zouden moeten worden gevraagd van de Italiaanse autoriteiten.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7, van de Dublin-III-Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Zoals *supra* uiteengezet zijn er geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden. Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, §§ 15, 34 en 36).

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het arrest *Tarakhel*, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden, die werd geactualiseerd bij omzendbrief van 15 februari 2016. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendingen aanvaardt als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen, die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening, niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht (EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*).

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont ook verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij ook geen schending aannemelijk van artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN